

Conferència “Catalunya líder, Catalunya al món”

Torre Agbar, 27 de novembre de 2008

1.- CANVIEM DE FUTUR.

Els temps de crisi sempre posen a prova els lideratges, individuals i col·lectius. Els països que adopten les decisions adequades, que saben minimitzar les seves febleses i aprofitar el seu potencial, posen els fonaments del lideratge del futur i en surten enfortits. Els de les nostres dimensions són els més capaços d'adaptar-se ràpidament a un món globalitzat i els que ofereixen avantatges en termes de cohesió social, seguretat o generació de riquesa. Però, al nostre país massa sovint sembla que li hagi estat reservat un paper subaltern, de perifèria i, a tot estirar, d'impuls d'un progrés que no dirigeix ni gaudeix. Hem de canviar aquest paper i els temps de crisi són també temps d'oportunitats. **És ara doncs el moment de canviar de futur, perquè nosaltres ho podem fer. Canviem de futur, doncs.**

En aquesta cruïlla de transformacions i realitzacions hem d'escollir la direcció que volem prendre: una, més atrevida i amb més poder de decisió real, enfront d'una altra, passiva i dependent. Tenim un **valor afegit forjat durant dècades, format de tangibles i intangibles, que sens dubte ha de servir de base per assentar una estratègia que consolidi una Catalunya pròspera i responsable, amb ella mateixa i amb el món. Una Catalunya líder.**

2.- PAÍS LÍDER.

Volem ser, podem ser i serem un país líder en molts àmbits.

a) INDÚSTRIA.

No hem tingut mai uns recursos naturals que en justifiquin el bon nivell de desenvolupament. El nostre èxit industrial només s'explica a base de treball i iniciativa. Som un país industrial i ho hem de seguir sent, perquè, si no, deixaríem de ser nosaltres. El catalanisme és llengua, indústria i gran ciutat i això forja caràcter. El valor del treball, de l'esforç, de l'estalvi, del risc, de la iniciativa, de l'excel·lència, de la creativitat, de l'obertura al món, tenen una valoració social molt remarcable al nostre país, més que en d'altres. Ser un país industrial forma part de la nostra identitat i incorpora tots aquests valors, i és precisament la cultura industrial la que ens fa més flexibles per adaptar-nos als canvis. Les societats actives i amb esperit de superació se situen en un pla d'avantatge davant les adversitats.

Cal continuar apostant per la indústria, sobretot la d'alt valor afegit. Hi ha sectors industrials punters a casa nostra que, si connectem millor encara la recerca amb el sistema productiu, com estem fent amb les biotecnologies, poden sortir reforçats de la crisi econòmica: el sector químic, l'agroalimentari, el

biotecnològic, el del plàstic i el cautxú, són sectors que garanteixen el futur industrial del nostre país. I és de justícia recordar que moltes indústries de sectors tradicionals han fet molt bé la seva adaptació als temps actuals.

b) CULTURA:

Ja som, però podem ser molt més encara, un país de referència en cultura.

La cultura catalana presenta en l'actualitat una sèrie de noms indiscutibles de primer nivell global: ho vam veure a Frankfurt i ho hem vist al festival Cervantino de Mèxic, a l'exposició de Miró al MOMA de Nova York i ho veurem a Venècia. Alguns dels noms més destacats de l'art, la moda, la música o la gastronomia, al segle XX, i fins als nostres dies, són noms catalans. Hem de poder fer més negocis, doncs, amb la nostra cultura, amb la nostra identitat cultural, com a esquer atractiu, perquè és potent, de qualitat i té prestigi. És sobretot en l'àmbit cultural que som equiparables a qualsevol altra cultura nacional del món, independentment de l'estatus polític o jurídic del nostre país i amb una capital Barcelona, que és la nostra millor presentació al món. I no només pels nostres creadors, sinó també per les nostres indústries culturals, amb una enorme capacitat productiva i de generació de llocs de treball.

Per posar només un exemple: Catalunya concentrava l'any 2007 el 8% de la producció cinematogràfica d'Europa. És un sector que ara compta amb la seva pròpia acadèmia catalana i que el Govern té previst potenciar amb diverses iniciatives, com la futura Llei del Cinema i la reestructuració dels ajuts a tota la cadena de valor que s'està duent a terme. En quatre anys han passat de produir-se una vintena de pel·lícules a Catalunya, a fer-se'n una setantena, tenim una producció documental rellevant i una bona circulació per festivals, malgrat les dificultats per ser presents en el circuit comercial.

El nostre sector cultural, com bona part del turístic, representa l'economia de la identitat, l'economia de la creativitat i la imaginació, allò que ningú no ens pot copiar perquè només ho tenim nosaltres i només ho podem fer nosaltres ara i aquí. És un sector de futur, al qual des del Govern estimulem a treure profit de les enormes potencialitats que reuneix.

c) ESPORT:

Som un país capdavanter també en esports.

En l'àmbit esportiu, tots sols representem el 50% dels èxits esportius de l'estat i tenim 85 clubs al màxim nivell, a primera divisió, de diferents esports, just el doble de la comunitat autònoma espanyola que ens va al darrera. Amb aquesta qualitat esportiva no és estrany que s'assoleixi el reconeixement internacional de moltes federacions esportives, les quals són també un pilar de la projecció internacional del país.

També és capdavanter el Circuit de Catalunya, exemple de bona gestió tal i com ha estat reconegut com a millor circuit del món en diferents ocasions, que genera, a més, un impacte positiu, de més de 170 milions d'euros a l'any, a la nostra economia.

d) EXPORTACIONS I COMPETITIVITAT:

Som un país amb voluntat i pràctica exportadora.

En els darrers anys d'esforç i de bonança econòmica, hem consolidat un alt grau d'internacionalització de l'economia catalana. Les empreses catalanes han estat capaces de consolidar mercats a l'exterior, expandint-se fins més enllà de la Unió Europea, cap al Marroc o Rússia, i l'Àsia, de qui volem ser-ne la porta d'entrada a Europa, i on volem fer arribar les nostres mercaderies. Tot plegat amb l'esforç del Govern mitjançant la seva presència a l'exterior i, en especial, de la tasca d'ACCIO, que neix de la fusió del COPCA i del CIDEM, per reforçar la internacionalització i la innovació empresarial.

Les empreses catalanes innoven en productes i en processos productius i això les fa més competitives dins i fora. Per això les nostres exportacions han continuat creixent fins i tot aquest 2008, any de desacceleració econòmica. El *Pacte Nacional per la Recerca i la Innovació* pretén ser el full de ruta per incrementar la competitivitat empresarial en els propers 20 anys, tot fent de Catalunya un país capdavanter en recerca i innovació. És per potenciar això que el Govern destina ja 900M€ al **foment de la Recerca+Desenvolupament**.

El nostre objectiu és passar d'una despesa en R+D de l'1,06% del PIB català l'any 2000 fins al 2% del PIB català el 2010. Al mateix temps promovem, conjuntament amb l'empresa privada, centres tecnològics, instituts de recerca i espais de prestigi i dinamització de la biotecnologia i la biomedicina, com Biocat, la Bioregió. **El sector exterior és i ha de ser en el futur, si el sabem aprofitar, un motor de creixement de la nostra economia. Ara ja som la gran potencia exportadora de l'Estat amb un total del 30% de totes les exportacions i, sobretot, un 40% de les d'alt contingut tecnològic.**

e) OBERTURA:

Precisament per l'intercanvi d'exportacions i importacions som un país líder en obertura dels nostres mercats.

L'economia catalana ha experimentat un creixent grau d'obertura, situant-se al voltant del 62% (el 70% si comptem els serveis), per sobre de la mitjana europea i de països com Alemanya, França o Espanya. **Aquesta major integració als mercats mundials ens ha fet menys dependents d'un sol mercat, un resultat altament positiu si recordem esdeveniments recents com els de l'Opa de Gas Natural sobre Endesa, entre d'altres.**

Els darrers anys les inversions industrials catalanes a l'estranger han superat les inversions industrials estrangeres a Catalunya. Però no només Catalunya surt al món sinó que el món coneix i ve a Catalunya: un recent estudi d'IESE col·loca Catalunya com el dotzè país del món receptor d'inversions en nombre de projectes.

f) TALENT I INNOVACIÓ:

Volem i farem un país líder en talent, innovació i recerca.

Un bon exemple del nostre potencial és la biotecnologia i la recerca en general. Hem vist publicat a la revista *Nature* un article on es reconeixia la **revitalització de la base científica de Catalunya** amb Barcelona com a hub científic del Mediterrani. I podem parlar també del **talent, de la qualitat del nostre personal científic**: més de la meitat de les beques que ha concedit aquest any el Consell Europeu de Recerca a joves investigadors de l'estat han anat destinades a científics de Catalunya. Som una de les regions europees de més èxit en els atorgaments de beques europees per a joves investigadors. Som el país del futur sincrotró i l'acceleració de partícules, el país de la supercomputació, el país de les ciències fotòniques i de la recerca biomèdica. A nivell estatal, quatre de cada deu noves patents són catalanes.

Catalunya és ja un pol de desenvolupament científic en el camp biotecnològic. El bioclúster català està al capdavant de l'Estat tant en nombre d'empreses com en volum d'inversions en Recerca+Desenvolupament, i a això no és aliè a l'esforç que està fent el Govern a través de Biocat-Bioregió de Catalunya.

Els sectors intensius en coneixement i tecnologia ja representen ara a casa nostra un 11'6% de l'ocupació, un punt i mig més que a l'Europa dels 15, amb un ritme de creació d'empreses molt més elevat que el del conjunt dels sectors econòmics.

g) EXEMPLES EMPRESARIALS:

La taxa d'activitat emprenedora de Catalunya està clarament per sobre de la mitjana europea. Aquests darrers mesos he pogut veure exemples ben clars d'aquest esforç competitiu. He visitat empreses de diversos sectors de producció (tèxtil, gestió de l'aigua o alimentació) en diferents punts del territori, bons exemples d'èxit empresarial, tant en termes de rendiment econòmic com d'innovació i internacionalització, i que ens mostren el potencial del nostre teixit productiu, que continua sent creatiu i dinàmic.

L'èxit de la internacionalització no el podríem assolir, però, sense tenir en compte els milers de petites i mitjanes empreses, sovint desconegudes del gran públic, que triomfen a l'exterior amb els seus productes i els seus serveis. **Unes i altres són les que han fet que en 15 anys Catalunya hagi multiplicat per**

cinc el nombre d'empreses exportadores. Sense totes elles no podríem conèixer avui una economia catalana tan internacionalitzada.

h) ESTAT DEL BENESTAR I COHESIÓ SOCIAL:

Som i volem ser encara més un país líder en benestar i cohesió.

En l'àmbit econòmic, **Catalunya se situa en la setena posició en el nivell de renda per càpita de l'Europa dels 27** (UE-27), per davant de Bèlgica, Regne Unit, Finlàndia, Alemanya, França, Espanya o Itàlia. Ara hem de fer que l'estadística arribi a les persones, que la renda, la riquesa del país representi benestar per a tothom.

Socialment, gaudim de tota una sèrie de serveis associats a l'Estat del Benestar. Tenim dificultats no imputables al govern de Catalunya per aplicar, tal i com voldríem, les mesures de suport a les persones dependents, però els nostres assoliments en termes socials són innegables.

Però no només això: aquí hi ha un d'aquells elements intangibles que no tenen preu a l'hora de valorar una societat. Un concepte de nació obert, inclusiu, acollidor, convivencial, que incorpora una voluntat irreductible de ser un sol poble, d'afrontar conjuntament les adversitats, comptant amb tot el nostre capital humà, donant un lloc de respecte i dignitat per cadascun dels membres de la nostra societat, deixant de banda l'origen geogràfic o cultural dels integrants de la societat catalana d'avui. Potser no compartim passat, però tenim un futur a construir plegats. I en aquesta estratègia de futur hem de ser molt llestos. En moments de crisi es posa a prova la qualitat social dels pobles.

Hem d'estar cohesionats. No busquem culpables, sinó còmplices, companys de camí. Les dificultats no s'enfronten dividits, una nació catalana justa i pròspera només la podem aconseguir si anem tots a l'una. Aquesta no és una crida a uns quants, és un emplaçament a tot el poble català, a tots els que som dalt del vaixell, també als qui hi han pujat els últims, perquè hi acaben d'arribar. El Govern té molt clar que en temps de crisi la cohesió social, la cohesió civil, són un patrimoni valuósíssim i una eina per sortir-nos-en, per això hem presentat uns pressupostos de competitivitat, sí, però de cohesió també. Per això treballem també en un ***Pacte nacional per a la Immigració***.

i) Societat moderna, solidària i tolerant

Som un país atractiu, amb talent i competitiu. I som també una societat amb una xarxa civil molt potent, amb milers d'associacions, entitats, fundacions, cooperatives i un elevadíssim nombre de ciutadans que formen part d'un voluntariat actiu i responsable. Hi ha indicadors de modernitat democràtica que així ho demostren, des de la solidaritat expressada en la marató i altres circumstàncies, fins al nombre d'adopcions, donacions d'òrgans, matrimonis

civils, casella social a la declaració de renda o cultura del respecte a la privacitat en casos de divorci, homosexualitat o similars.

3.- ENTRADA GLOBAL A LA CRISI, SORTIDA CATALANA A LA CRISI.

És tot aquest potencial de base, aquesta cohesió social que ens permet avançar com a col·lectiu, aquest reconeixement internacional, el que hem d'utilitzar en aquest moment; i és precisament això, el nostre posicionament diferenciat al món, les característiques diferencials de l'economia i la societat catalanes, el que hem de tenir en consideració per adoptar les nostres decisions.

La crisi actual és mundial, complexa i, sobretot, no és només financera.

Políticament la situació no és menys crítica. Després d'anys de lentes millores en el nivell d'autogovern de Catalunya, amb anades i vingudes, costa molt que l'Estat no s'atrinxeri en posicions involucionistes, marcadament centralistes, on les **resistències als traspassos estatutaris, els dèficits històrics irreversibles o les constants invasions competencials, no fan sinó posar de manifest que el progrés polític i econòmic de Catalunya mai no ha figurat a l'agenda espanyola en un lloc destacat.** I els nostres minsos avenços sempre són a partit únic, mentre que les retallades són a doble partit: on no hi arriba el ribot del Congrés hi arriba l'amenaça del raspall del Tribunal Constitucional més polititzat de la democràcia espanyola.

L'Estat, històricament, i fins que no ha tingut la crisi al damunt, només ha pensat en termes financers, sotmès encara al que es marca des de Madrid. I, a Madrid, hi ha un fort biaix cap a la política financera, hi manca política industrial activa i potent. Més que mai és el moment de reconèixer la importància del paper de l'Estat en l'economia de mercat i del paper de la indústria, de les pimes, dels autònoms, en el nostre teixit econòmic.

Ara mateix, el govern espanyol –el que de debò té els recursos per poder-ho fer– està bé que es preocupi de polítiques passives, però hauria de fer-ho encara més per estimular polítiques actives que permetin tornar oxigen a les empreses, en aquests moments de crisi i desconcert. Tot va amb una lentitud exasperant, a pas de formiga i la injecció financera als bancs corre el risc d'arribar tard al teixit empresarial, donant la raó al refrany que assegura: *“quan ja era mort, el combregaven”*. Cal assegurar que els diners acordats per a la banca arribin també a les empreses, però que hi arribin amb rapidesa, que és com cal actuar en situacions excepcionals, d'emergència, com ara. I cal que s'activi també el mercat interbancari, que els bancs es prestin diners entre ells i que s'ajudin les moltes iniciatives empresarials que sí que poden tornar els recursos. És un gravíssim error tancar l'aixeta del crèdit a realitats solvents, amb una tradició de seriositat i d'èxits acreditada, amb projectes potents, perquè així no es fa més que augmentar la desconfiança i engreixar el pessimisme. L'estat no pot dubtar, ni vacil·lar. Quan les coses no es fan bé, ha de poder intervenir, perquè és massa important el que està en joc.

Recorda Josep Benet a les seves memòries que “aquest poble fou capaç, enmig del desori, de fer la Revolució Industrial, que possibilità la Renaixença...”, recorda també la immensa tasca en temps convulsos duta a terme per la Generalitat republicana. **Ha arribat el moment de dir que hi hagut una entrada global a la crisi, però que podem fer que hi hagi també una sortida catalana a la crisi. Ningú no ens farà els deures, som nosaltres com a societat, com a col·lectiu, els qui hem de plantar-hi cara. Ha arribat el moment de tornar-hi, de tornar a la inventiva, de tornar a la creativitat, d'arriscar-se, sortir al món i defensar el nostre model de societat cohesionada i que sap arromangar-se per treballar colze a colze amb els qui té al costat, vinguin d'on vinguin. Ha arribat el moment, com deia al començament, de canviar de futur.** Com diria l'expresident dels Estats Units Roosevelt “l'única cosa a la qual cal tenir por és a la por mateixa”.

4.- COMPROMÍS PER CATALUNYA: LA SORTIDA CATALANA A LA CRISI.

Hi ha una pregunta fonamental que ens hem de fer: Sortim al món a través de l'economia de Madrid o directament?.

Sortir al món passant per Madrid representa una aposta pel sector financer, per unes infraestructures radials i un sobredimensionament de les de Madrid, per una mala valoració i regulació dels fluxos migratoris, i per l'expansió internacional de tres o quatre grans empreses de les que des d'allí s'anomenen “campeones nacionales”.

Sortir al món directament vol dir aprofitar totes les nostres potencialitats, erigir-nos en líders regionals del sud d'Europa i de la Mediterrània en general, i potenciar el nostre teixit econòmic i la seva capacitat per innovar. Vol dir apostar per un model de societat just, inclusiu, cohesionat, socialment avançat i amb una democràcia de qualitat que no expulsi els homes i les dones de les grans decisions de país. Vol dir no conformar-nos a ser els primers d'Espanya només -que sovint no és una tasca gaire feixuga, ni un objectiu exageradament competitiu-, sinó aspirar a ser dels primers d'Europa i del món.

En el passat, alguns sectors de la societat catalana s'enorgullien d'un suposat pacte pel qual Madrid es reservava el poder polític, ens garantia el seu mercat i Catalunya mantenia el poder econòmic. Si mai ha existit, ara aquest pacte s'ha trencat. Madrid no només es reserva el poder polític, sinó que competeix en tots els àmbits pel poder econòmic, en una economia globalitzada on el mercat ja és tot el món i ningú no pot assegurar a ningú cap mercat en exclusiva. El nostre paradigma, doncs, ja fa temps que ha canviat. Voldrem canviar la nostra actitud i apostar fort pel poder polític i la nostra competitivitat econòmica, tot alhora, conjuntament, com a única forma d'avançar i prosperar?

Per això ens cal una unitat civil, un COMPROMÍS PER CATALUNYA al voltant d'una sortida catalana a la crisi que ens faci millors, més potents, i més ben

posicionats al món. Un consens nacional bàsic a l'entorn de **les nostres grans apostes estratègiques de país com a via catalana de sortida de la crisi**, com a via per canviar de futur davant d'aquells que voldrien que fóssim un motor auxiliar de cua d'una aeronau que no tripulem nosaltres. L'important no és tant ser o no ser el motor regional d'Espanya, no és ser la perifèria d'Ibèria, sinó esdevenir locomotora del sud d'Europa i el centre de la mediterrània.

Aquestes apostes estratègiques del **COMPROMÍS PER CATALUNYA** haurien d'incloure, almenys:

a) Una aposta logística clara amb un reflex institucional (**L'ANELLA LOGÍSTICA**) per esdevenir la porta d'entrada i sortida del sud d'Europa.

b) **Posar la gent i l'economia primer: realinear les prioritats del Govern accelerant les mesures amb més impacte favorable en l'ocupació, la generació d'activitat econòmica, la competitivitat, la innovació i el relançament del sector industrial, així com la cobertura social davant la crisi.**

c) una clara voluntat de situar **CATALUNYA AL MÓN.**

d) un èmfasi renovat en la **COHESIÓ SOCIAL i la QUALITAT DEL NOSTRE CAPITAL HUMÀ** com a fonament del nostre model de societat.

a) ANELLA LOGÍSTICA.

Nosaltres podem ser líders en un món globalitzat esdevenint la porta logística del sud d'Europa i mirant cap a la Mediterrània i, més enllà, cap a Àsia, millorant la competitivitat de les nostres empreses i la seva capacitat exportadora, si tenim un país ben interconnectat i alhora connectat al món.

Molts pocs països tenen al mateix espai un port internacional que està en ampliació, un aeroport que el volem intercontinental, una Zona Franca i una Fira d'abast internacional, així com la possibilitat de connectar-ho tot per via ferroviària. Estem parlant de 10 milions de m² logístics i d'un enorme potencial econòmic. Com podem aprofitar al màxim aquest potencial i fer-ho, a més, de manera sostenible? Mitjançant inversions en connexió ferroviària amb Europa amb ample de via europeu, preveient també l'ampliació de l'espai destinat a activitat logístiques i l'ampliació de l'aeroport del Prat, promovent la ciutat aeroportuària.

Però els diners no ho són tot, i sense imaginació, projectes potents i una bona gestió, podem invertir molt, però amb resultats poc satisfactoris. Ens trobem ara amb la pluralitat de gestió associada a quatre ens diferents: l'Autoritat Portuària de Barcelona, l'Aeroport del Prat amb AENA, el Consorci de la Zona Franca i la Fira de Barcelona. I les propostes que es coneixen de traspàs de la gestió de l'aeroport del Prat no només no resolen aquesta situació, sinó que són una forma encoberta de mantenir el centralisme de sempre. AENA ha utilitzat fins

ara el sistema de caixa única per finançar la sobreinversió a Madrid i el manteniment d'aeroports clarament deficitaris, i la política comercial per subordinar tots els aeroports de l'estat a les prioritats de Barajas.

La gestió actual no crea sinèrgies positives que ens facin més competitius a nivell global.

Per això cal superar el conflicte per dalt: **Estic convençut que, tard o d'hora, haurem de crear l'ANELLA LOGÍSTICA com a ens gestor amb una direcció única i coordinada, amb una visió estratègica a nivell global, que englobi tota aquesta activitat logística i econòmica.** Direcció única i autonomia de gestió significa millor servei als nostres ciutadans i més competitivitat. Significa ser més potents, millors i amb més sortida al món. El primer objectiu hauria de ser que tot el nostre potencial logístic fos capaç d'estar operant amb tot el món les 24 hores del dia, de manera silenciosa i sostenible. Només això ja representaria un gran potencial de desenvolupament econòmic.

b) LA GENT I L'ECONOMIA PRIMER.

El Govern fa un gran esforç per posicionar Catalunya en sectors innovadors, de gran valor afegit. Probablement perquè això sí depèn de nosaltres, Catalunya ja està esdevenint abans un *hub* científic que un *hub* en vols intercontinentals. L'autonomia i la determinació en impulsar la Bioregió o en promoure uns centres de recerca potents ens fa avançar. La dependència d'AENA en la gestió de la política aeroportuària d'acord a uns interessos que no són els nostres, ens frena, ens lliga de mans, ens obliga a dur un ritme lent i inadequat. **Cada dia de retard del Govern de l'Estat en els traspassos d'aeroports és un dia de retard en la sortida catalana de la crisi, perquè el nostre govern vol fer de les infraestructures un gran factor d'impuls econòmic, de llocs de treball, de competitivitat i de servei públic.**

En allò que depèn de nosaltres el Govern fa un enorme esforç. Ara són imprescindibles actuacions com les 85 mesures, per valor de 200 milions d'euros, de suport integral a l'empresa. I hi ha hagut un fort increment dels recursos que els pressupostos per l'any vinent dediquen a Recerca+Desenvolupament: 126 Milions d'euros més, en el marc d'uns pressupostos austers.

És en aquesta línia de revaloritzar i reivindicar la importància del nostre teixit industrial i de potenciar-lo decididament que hem aprovat el projecte de llei de política industrial. Perquè dota els poders públics de les eines necessàries en l'aposta per l'economia productiva, perquè entenem que és la indústria l'actor principal en la transformació i en l'adaptació a aquest nou marc global, i entenem també que els poders públics han de tenir una política industrial potent i les eines per aplicar-la al servei del benestar col·lectiu.

Aquest nou marc d'actuació en política industrial ha d'esdevenir l'eina de suport a les nostres empreses.

El Govern elaborarà i aplicarà el Pla de política industrial 2009-2013. I algunes de les línies mestres d'aquest pla aniran destinades a permetre guanyar volum a les PIMES per així poder augmentar la despesa en Recerca, Desenvolupament i Innovació i guanyar la competitivitat necessària per la seva internacionalització. El món global necessita projectes de tal magnitud que ja no es poden escometre individualment, amb recursos propis, amb molts pocs riscos i amb temor al canvi i la innovació. El món global necessita un altre tipus de projectes, i aquests han de tenir el suport del Govern.

Aquest govern treballa amb eficàcia i discreció, segurament amb massa discreció, perquè no sempre es pot jutjar el molt que fa, ja que administra la difusió de les seves realitzacions amb una austeritat comunicativa molt dràstica. Em sembla un balanç magnífic, i un orgull com a Vicepresident, poder afirmar que, al llarg d'aquests dos darrers anys, hem construït un equipament nou arreu del país, 126 llars d'infants, 54 biblioteques i així fins a 356, comptant-hi escoles, instituts, pavellons esportius, jutjats, comissaries de policia o centres de salut. Això no són ni discursos, ni promeses, sinó feina feta i ben feta, d'aquella que queda invertida per al país i el millor futur de la seva gent.

Però el Govern pot fer més, pot generar un renovat impuls econòmic. Ja ho ha estat fent promovent, per exemple, 269 Km d'autovies i grans eixos que ja estan licitats, adjudicats, en execució o acabats per un import de 2091 milions d'euros, així com 140 Km d'altres vies per un import de 599 milions d'euros. Ho testimonien la reconversió en autovia del tram Puig-Reig – Berga a l'eix del Llobregat o el desdoblament de la C-31 entre Palamós i Palafrugell

El Govern ja preveu impulsar l'economia amb una inversió rècord de 6.581 milions d'euros pel proper any 2009, que serien 11.100 milions d'euros si, ai las!, totes les administracions públiques executessin els seus compromisos, xifres que no s'havien vist mai a Catalunya.

Però encara podem fer més. Hi ha previstes una sèrie de mesures amb un gran impacte econòmic. Es tracta d'accelerar-les al màxim, de contrarestar la crisi amb inversió i actuacions públiques. Amb una perspectiva global del Govern hem de realinear les prioritats de l'actuació del Govern posant la gent i l'economia primer. Es poden posar exemples nombrosíssims, però n'hi haurà prou amb un tast perquè se sàpiga a què em refereixo:

a) Abans que acabi l'any sortirà el concurs públic per als ajuntaments que vulguin acollir l'emplaçament per a l'aeroport corporatiu, d'empresa, que ja ens és imprescindible, i poder començar a endegar-ne la planificació, aprovació i execució del projecte.

b) Som el primer Govern de la Generalitat que construeix un aeroport: Lleida-Alguaire. Accelerarem al màxim la seva entrada en funcionament i sobretot la de l'entorn logístic i empresarial que li haurà de donar dinamisme i vitalitat.

c) Aquest Govern s'esforça per prioritzar la millor connexió dels nostres polígons industrials, generant així un guany en competitivitat i un guany social per als treballadors i treballadores. Ja ens hem estalviat 25.000 camions l'any a la carretera amb la línia que enllaça les instal·lacions de la SEAT a Mollet amb el port i la Zona Franca. És el primer pas per disposar de l'ample de via europeu per a mercaderies. Ara hem d'accelerar la planificació i la reserva de sòl per a l'eix transversal ferroviari, per donar sortida a les nostres mercaderies. Un país interconnectat exporta millor, més ràpidament i a millor preu, és més competitiu al món.

d) Ens hem de plantejar la possibilitat real d'avançar a abans del 2012 la integració tarifària a nivell de tot Catalunya, per facilitar i abaratir la mobilitat dels usuaris dels serveis públics.

e) **Som el Govern que fa guanyar eficiència a les empreses amb l'eliminació de 50 tràmits burocràtics.** Però cal també que l'Administració de la Generalitat en guanyi. Ara ho hem de fer actuant específicament al servei de les PIMES, conjuntament amb un programa d'ajuts de millora de la productivitat de les pimes del sector de l'automoció i d'altres sectors amb dificultats.

f) Som el primer Govern a aprovar una projecte de llei de garantia del subministrament elèctric i de les inversions a la xarxa elèctrica. Ens ha de servir per garantir les inversions a la xarxa i la seguretat del subministrament elèctric a les empreses i a les persones. Seguirem amb deteniment el Pla d'inversions que les empreses estan obligades a presentar.

g) Hem de finalitzar la construcció del laboratori de llum del sincrotró. És una infraestructura de gran importància en la recerca en sectors industrials de l'àmbit farmacèutic o alimentari, per esmentar només dos exemples. Només amb aquesta infraestructura es donarà servei a més de mil investigadors i a empreses d'alta tecnologia.

h) Constituïrem un gran clúster esportiu a l'entorn del Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat. El sector esportiu és un sector amb un pes econòmic important. Només l'esport professionalitzat ja representa un 4,1% del PIB de Catalunya. Per tal de consolidar aquest sector econòmic disposarem d'un Parc de Recerca i d'un Parc Empresarial, per a ubicar les seues corporatives d'empreses del sector esportiu. Aquesta combinació de recerca i empresa estarà al costat de la "fàbrica" d'esportistes d'alt nivell, el CAR, permetent una interacció privilegiada entre recerca, empresa i alt rendiment esportiu.

Aquestes són algunes de les mesures ja previstes pel Govern que cal posar en primer ordre de prioritats.

c) INTERNACIONALITZACIÓ, CATALUNYA AL MÓN.

Una Catalunya oberta al món no ha d'estar només al servei del desenvolupament socioeconòmic del nostre país, sinó que també s'ha de fer conèixer i **reconèixer** al món. Els països també estan fets d'intangibles que tard o d'hora reverteixen en elements tangibles. Ser un país que defensa determinats valors en l'escenari internacional, ser un país de cultura, ser un país de prestigi, seriós, dinàmic i emprenedor, creatiu i amb idees, un país solidari, que aposta per la cultura de la pau i vol crear les condicions per fer-la possible allà on actua, un país present al seu entorn més immediat (la mediterrània), però també amb un model de cooperació que lluita arreu contra les desigualtats i a favor de la sostenibilitat i "l'apoderament" de les persones i dels pobles, en definitiva, un país que vol participar en l'agenda internacional en la mesura de les seves possibilitats, tot això són elements que augmenten el reconeixement internacional.

Per això des del govern hem **prioritzat coordinar l'acció exterior dotant-la d'una coherència interna i de caràcter propi.**

Si al món no coneixen prou i bé Catalunya, no serà fàcil que facin negocis ni aliances estratègiques amb nosaltres. Per això entenem com a prioritàries les actuacions per garantir la presència institucional i política, en l'àmbit internacional, a través de les Delegacions de Catalunya a l'exterior, en uns països estratègics per als nostres interessos econòmics, polítics i culturals, com també a través dels convenis de col·laboració amb els governs de diversos països i estats o amb la participació en diferents organismes de Nacions Unides, com fem ara. Unes Delegacions que ho són de Catalunya, al servei del Govern, però també de l'estructura empresarial, científica, acadèmica i cultural.

Sent de les primeres entitats subestatals que cooperen de manera directa amb organismes multilaterals de l'ONU, signant acords importantíssims amb la FAO o amb el programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament, pretenem en últim terme ser presents al món amb el nostre propi missatge. Perquè una vegada més aquesta obertura al món, aquesta projecció exterior, la podem fer només des del reconeixement de la nostra identitat, els nostres valors i la defensa del model de societat que nosaltres representem. I és precisament per aquest prestigi, per aquest reconeixement que assolim èxits com els d'acollir la seu del Secretariat Permanent de la Unió per la Mediterrània, al costat d'altres organismes i projectes internacionals, públics i privats, establerts també a Barcelona com a seu oficial. Perquè és des de Catalunya, des de Barcelona, que sempre s'ha posat a l'agenda la necessitat d'una vocació euromediterrània de la UE, la necessitat de l'entesa entre els pobles per generar un espai de pau, prosperitat, solidaritat i democràcia a la Mediterrània.

Ser valorats per ser reconeguts, ser coneguts per ser reconeguts, aquesta és la nostra voluntat. **Catalunya ha deixat de ser un espectador per ser un actor internacional.**

d) LA COHESIÓ SOCIAL.

El reconeixement només podrà venir si nosaltres mateixos ens coneixem bé com a poble i si assumim de manera madura i responsable les transformacions que vivim. Avui, el poble català és més nombrós. La nostra unitat civil és la nostra força. Catalunya és una nació que vol sumar, no dividir.

Cal continuar tenaçment apostant per tancar i aplicar el Pacte Nacional per la Immigració en totes les seves vessants d'acollida, integració i treball i continuar reforçant els instruments engegats fruit del Pacte per l'Habitatge.

En moments de crisi cal apostar fortament pel nostre capital humà. La força del país són les persones. Els països més pròspers són els que més valoren el factor humà i hi inverteixen. La qualitat del nostre capital humà ens ha de permetre sortir reforçats de la crisi. Per això és clau el combat contra el fracàs escolar, que s'acosta a un 30% mentre que a Alemanya és inferior al 12%, és clau l'aposta pel multilingüisme, dels joves, però també de la població adulta. I és clau mantenir l'aposta per la Formació Professional de qualitat que aquest Govern ha iniciat, amb una dotació de 108 milions d'euros fins al 2010, multiplicant per deu el pressupost anterior. Esperem així augmentar la qualitat i la quantitat dels nostres titulats en Formació Professional. Ens falten més joves disposats a preparar-se per accedir al mercat de treball, amb una formació professional d'alt nivell que els ho possibiliti, perquè és un error reduir totes les possibilitats de progrés a la simple obtenció d'un títol universitari.

Però sobretot cal ser molt clar en una qüestió que ens afecta i ens preocupa a tots: el tancament d'empreses i les regulacions d'ocupació. **Aquest Govern no permetrà un ús oportunista d'un instrument com els Expedients de Regulació d'Ocupació perquè empreses amb beneficis duguin a terme una deslocalització encoberta de la producció o una precarització de la contractació. Estudiarem amb detall tots els Expedients i no n'acceptarem cap que no estigui plenament justificat i no vingui acompanyat d'un pla de viabilitat industrial que garanteixi la continuïtat de l'empresa.** Així mateix, caldrà impulsar un Pla d'actuacions específiques en matèria de tancament d'empreses i incrementar i reforçar la gestió de les oficines de treball, així com impulsar la tramitació telemàtica de les ofertes i demandes d'ocupació i reforçar la formació dels treballadors i treballadores aturats. Però també cal alertar a tots els agents socials i partits polítics que no es pot fer un ús demagògic de la crisi econòmica, que ens hi juguem molt com a país i com a societat i que l'impuls cap a una ocupació de qualitat vindrà de la responsabilitat de tots.

Aquest Govern té molt clar que **el creixement econòmic no és neutre i que per tant no afavoreix o perjudica a tots per igual. Apostem per tant per un model competitiu, però a la vegada amb una voluntat que sigui incloent i igualitari en les oportunitats de progrés.**

5.- CONCLUSIÓ. EL PATRIOTISME DE LA RESPONSABILITAT.

Si els qui pateixen la crisi, ciutadans i empreses, tenen el Govern al costat, que l'hi tenen, cal també que tots plegats estiguin també al costat del país. He intentat mostrar les apostes estratègiques de país que ens han de permetre avançar en la línia en què el Govern ja treballa, he mostrat que tenim el poder de decidir canviar de futur, ara cal també fer una crida al **patriotisme de la responsabilitat**, al patriotisme del compromís amb el país de totes les institucions, dels sectors econòmics, de les finances i la indústria, del coneixement i de l'empresa, dels autònoms i dels creadors, de la societat civil en general i del poble, perquè junts podem canviar de futur. Ho he dit al començament i ho torno a repetir: al nostre país massa sovint sembla que li hagi estat reservat un paper subaltern, de perifèria i, com a molt, d'impuls d'un progrés que no dirigeix ni gaudeix. **Davant d'aquells que voldrien que fóssim un motor auxiliar de cua d'una aeronau que no tripulem nosaltres, cal apostar per canviar de futur, per ser els protagonistes del nostre futur, per posar el futur a les nostres mans.**

Hi ha obstacles seriosos al nostre progrés, com poden ser-ho l'espera inajornable d'un sistema de finançament just i útil a les nostres necessitats. I també, una sentència desfavorable del tribunal constitucional, que desautoritzi allò que lliurement el poble català va aprovar en referèndum. Ja va dir el president que, si així fos, hi donarem la resposta adequada, tots, govern i societat. **Ens equivocariem, però, si no tinguéssim clar que la resposta amb més força nacional només pot ser aquella que representi la majoria de la nació. No pas, doncs, la que provoqui satisfacció només a una part dels catalans o bé la que tranquil·litzi les consciències dòcils d'una altra part.** La resposta més forta serà la que tingui més força i aquesta només pot venir de la suma de tots, de la unitat civil del poble de Catalunya, el mateix poble que va il·lusionar-se la tardor del 2005, a la cambra catalana i a l'espanyola, en uns moments d'eufòria col·lectiva i orgull de país, en comprovar que anàvem junts. Aquí vam crear il·lusió. Allà, respecte. Arreu, dignitat com a poble.

Però per a això, hem de superar aquesta situació d'ara, de derrotisme emocional permanent, de pessimisme existencial, de manca de confiança en les pròpies possibilitats com a poble, per superar les adversitats. Altres moments de la nostra història semblaven insalvables i ens en vam sortir. Des del desànim no es construeix res. Aquest govern creu en Catalunya i en la seva gent, amb un obstinat i racional optimisme, que neix de la confiança que tenim en el nostre poble i en la seva voluntat de viure en positiu. Tenim un futur d'esperança, si volem tenir-lo, per continuar construint un país millor d'aquell que hem heretat. I ningú, cap persona, cap organisme, no podrà posar límits a aquesta voluntat.